

τὴν λίπανσιν τοῦ σίτου εἰς τὴν χώραν μας, διότι μόνον διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δύο τούτων θρεπτικῶν στοιχείων εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν μεγίστην αὐξησιν τῆς παραγωγῆς καὶ τὸ μέγιστον δυνατόν κέρδος.

5) Αἱ μεγαλύτεραι αὐξήσεις τῶν ἀποδόσεων τοῦ σίτου, τὰ μεγαλύτερα καθαρὰ κέρδη καὶ οἱ ὑψηλότεροι τόκοι ἐπιτυγχάνονται διὰ τῆς χρησιμοποίησεως λιπαντικῶν συνδυασμῶν ἐχόντων σχέσιν 1N:1P₂O₅, καὶ 1N:2P₂O₅ καὶ 2N:1P₂O₅ τὸ δὲ N νιτρικὸν ἢ κατὰ τὸ 1/2 νιτρικὸν καὶ κατὰ τὸ ὑπόλοιπον ἀμμωνιακόν.

Διὰ τῶν λιπάνσεων τούτων καταλλήλως χρησιμοποιουμένων εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτύχωμεν αὐξησιν τῶν ἀποδόσεων τοῦ σίτου κατὰ 55 % δι' ὁλόκληρον τὴν χώραν μὲ σημαντικώτατον κέρδος διὰ τὸν γεωργόν.

ΑΜΠΕΛΟΓΡΑΦΙΑ. — "Ἐρευνα ἐπὶ τῶν φαινομένων τοῦ μαρασμοῦ τῶν ἀμπελώνων Ν. Κουκλουτζᾶ Θεσσαλονίκης καὶ ἡ ἔντασις αὐτῶν διὰ τῶν ἀρδεύσεων ὑπὸ Γεωργ. Σταθουλοπούλου. Ἀνεκρινώθη ὑπὸ κ. Β. Κριμπᾶ.

Ἐξῆθη τῆς Θεσσαλονίκης πρὸς τὴν ὁδὸν Γιανιτσῶν ἔχουσι φυτευθῆ ἀπὸ τὰ ἔτη τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν Προσφύγων οἱ ἀμπελώνες τοῦ Ν. Κουκλουτζᾶ μὲ ἀμερικανικὰ ὑποκείμενα ἐμβολιασμένα μὲ διαφόρους ποικιλίας Εὐρωπαϊκῆς ἀμπέλου. Μετὰ πάροδον 4-5 ἐτῶν ἀπὸ τῆς φυτεύσεως τῶν ἀμπελώνων οἱ ἐπὶ τῆς γηλοφώδους ἐκτάσεως εὐρισκόμενοι ἀμπελώνες, κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον τοῦ ἔτους, ἦτοι περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου περίπου, παρουσιάζουν χαρακτηριστικῶς τὰ φαινόμενα τοῦ μαρασμοῦ, ἦτοι τὰ φύλλα ἐμαραίνοντο καὶ αἱ σταφυλαὶ αὐτῶν ἐρυννοῦντο πρὶν εἰσέτι ὠριμάσῃ τελείως. Καὶ τὰ φαινόμενα ταῦτα ἐπαναλαμβάνονται συνεχῶς καθ' ἕκαστον ἐπόμενον ἔτος καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς χρονικὴν περίοδον. Οἱ ἐπὶ τῶν πεδινῶν σημείων τῆς ἀμπελοφόρου ἐκτάσεως ἀμπελώνες ἀναπτύσσονται κανονικῶς καὶ μὲ καλὰς σχετικῶς ἀποδόσεις. Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω παρατηρηθέντων φαινομένων ἀποκλείεται οἰαδήποτε φυτοπαθολογικὴ ἀσθένεια ἢ τυχὸν ἔλλειψις συγγενείας μεταξὺ τῶν ἀμερικανικῶν ὑποκειμένων καὶ τῶν ἐμβολιασμένων ποικιλιῶν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀμπέλου, καθόσον ἀφ' ἐνὸς μὲν, ὡς προείπομεν, ἐπαναλαμβάνονται τὰ φαινόμενα τοῦ μαρασμοῦ συνεχῶς καθ' ἕκαστον ἐπόμενον ἔτος καὶ κατὰ ὠρισμένην χρονικὴν περίοδον, ἀφ' ἐτέρου δὲ ταῦτα δὲν λαμβάνουσι χώραν ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς ἀμπελοφόρου ἐκτάσεως δεδομένου ὅτι ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ τὴν φύτευσιν αἱ αὐταὶ ποικιλίαι ἀμερικανικῶν ὑποκειμένων καὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀμπέλου.

Οἱ ἀμπελοργοὶ τοῦ Ν. Κουκλουτζᾶ διὰ νὰ διασώσῃ τὴν ἐσοδείαν των κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον, ὅταν δηλονότι ἐλάμβανον χώραν τὰ φαινόμενα τοῦ μαρασμοῦ, ἀνῶρυξαν φρέατα διὰ πιστώσεων τῆς Ἀγροτικῆς Τραπεζῆς καὶ ἐπότισαν κατὰ τὴν

κρίσιμον περίοδον τὴν ἔκτασιν τὴν προσβαλλομένην ὑπὸ τῶν φαινομένων τοῦ μακρασμοῦ, πλὴν ὅμως πρὸς κατάπληξιν αὐτῶν ταῦτα ἀπέβησαν πλέον ἔντονα καὶ εἰς τινα σημεῖα μάλιστα μὲ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα.

Πρὸς τοῦτο ἐλήφθησαν δείγματα τῶν ὑδάτων δι' ὧν ἠρδεύθησαν οἱ ἀμπελῶνες καὶ δείγματα ἐδαφῶν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκ τῶν σημείων ἔνθα ἐλάμβανον χώραν τὰ φαινόμενα τοῦ μακρασμοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῶν πεδινῶν σημείων τῆς ἀμπελοφόρου ἐκτάσεως ἔνθα ἀνεπτύσσοντο κανονικῶς αἱ ἄμπελοι. Ταῦτα ὑπεβλήθησαν εἰς χημικὴν ἀνάλυσιν ἧς τὰ ἀποτελέσματα παραθέτομεν κατωτέρω.

Τὰ ἐπὶ τῆς γηλοφώδους ἐκτάσεως ἐδάφη τοῦ Ν. Κουκλουτζᾶ ἔνθα λαμβάνουσι χώραν τὰ φαινόμενα τοῦ μακρασμοῦ, τόσον ἀπὸ τὰ μορφολογικὰ στοιχεῖα τῆς κατατομῆς αὐτῶν, ἢτοι ἐμφάνισις ὀριζόντων ἀποπλύσεως καὶ συγκεντρώσεως, ὁ διακεκριμένος χρωματισμὸς τούτων (ἢτοι ὁ πρῶτος ὀρίζων ἀνοικτοῦ χρώματος ὁ δὲ δεύτερος σκοτεινὸς σοκολατόχρους) ὑφ' ἡ γλοιώδης, ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς χημικῆς ἐξετάσεως ἄτινα παραθέτομεν εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 1 πίνακα ἢτοι 1) Λίαν ὑψηλὴ

Π Ι Ν Α Κ Ε 1

Βάθος ὀριζόντων	Σύνολον ὑδα- τοδιαλυτῶν	Cl	SO ₂	Na ₂ CO ₃	NaHCO ₃	Ca(HCO ₃) ₂	PH	Προσροφημένα κατιόντα			CO ₂ ἐξ ἀνοο- γάνων ἀλάτων
								Na	Ca	Mg	
0—25	0.123	0.002	0	—	0.087	0.002	8.8	0.042	0.163	0.042	—
25—52	0.424	0.065	0.099	—	0.100	0.002	9.0	0.142	0.128	0.080	—
52—85	0.343	0.057	0.083	0.026	0.120	0.004	9.2	0.228	0.120	0.073	—
85—100	0.232	0.035	0.049	—	0.103	—	9.1	0.155	0.037	0.054	0.15
100—130	0.417	0.087	0.109	—	0.125	—	9.3	0.190	0.047	0.085	0.16

ἀλκαλικὴ ἀντίδρασις 2) Ὁ σχηματισμὸς σόδας 3) καὶ ἰδιαιτέρως ὁ κορεσμὸς τοῦ κολλοειδοῦς συμπλόκου τῶν ἐδαφῶν ὑπὸ τοῦ κατιόντος νατρίου μαρτυροῦσιν ὅτι τὰ ἐδάφη ταῦτα ἀνήκουσι εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν καλουμένων ἀλκαλικῶν ἐδαφῶν Solonpez. Τὰ κολλοειδῆ συστατικὰ τῶν ἐδαφῶν τῆς κατηγορίας ταύτης ἔχουσι τὴν τάσιν πρὸς διασποράν μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀστάθειαν τοῦ ἐσχηματισμένου ἰστοῦ αὐτῶν, ἔναντι τοῦ ὕδατος δεικνύουσι μέγαν βαθμὸν ἐνυδατώσεως προκαλούσης τὴν διόγκωσιν τῶν κολλοειδῶν συνεπείᾳ τῆς ὁποίας σμικρύνεται σημαντικῶς ὁ ὄγκος τῶν πόρων τοῦ ἐδάφους. Ἡ μείωσις αὕτη τοῦ ὄγκου τῶν πόρων καὶ ἡ ἀστάθεια τοῦ ἰστοῦ αὐτῶν καθιστᾷ δυσχερεστάτην τὴν κίνησιν τοῦ ὕδατος ἐντὸς τοῦ ἐδάφους εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐντόνου διαπνοῆς τῆς ἀμπέλου, νὰ μὴν εἶναι ἐπαρκὲς τὸ προσκομιζόμενον ὕδωρ εἰς τὴν ρίζαν τῆς ἀμπέλου διὰ νὰ διατηρηθῆται

σταθερά ή διόγκωσις τών κυττάρων (σπαργή), απαραίτητος διά τήν κανονικήν διεξαγωγήν τών λειτουργιών τῆς ἀμπέλου καί οὕτω προκαλεῖται ὁ μαρασμός τών φύλλων.

Τὰ ἐδάφη τών πεδινῶν σημείων τῆς ἀμπελοφόρου ἐκτάσεως, ἔνθα δηλονότι αἱ ἀμπελοι ἀναπτύσσονται κανονικῶς, εἶναι προσχωματικά, ἐμφανίζοντα ὁμοιογένειαν καθ' ὅλην τήν κατατομήν αὐτῶν, δεικνύοντα ἐλαφράν ἀλκαλικήν ἀντίδρασιν ἐγγύς πρὸς τὸ οὐδέτερον σημεῖον, τὸ κολλοειδὲς σύμπλοκον αὐτῶν εἶναι κεκορεσμένον ὑπὸ τοῦ διδυνάμου στοιχείου ἄσβεστίου καί ἐλάχιστα ὑπὸ τοῦ κατιόντος Νατρίου ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ κατωτέρω παρατεθειμένου ὑπ' ἀριθ. 2 πίνακος.

Τὰ κολλοειδῆ τῶν ἐδαφῶν τῆς κατηγορίας ταύτης ἔχουσι τήν τάσιν πρὸς θρόμβωσιν καί συσσωμάτωσιν αὐτῶν σχηματίζοντα ἰστὸν σπογγώδη καί σταθερὸν εἰς τὸ ὕδωρ, διά μέσου τοῦ ὁποίου κινεῖται εὐχερέστατα τὸ ἐδαφικὸν ὕδωρ (τριχοειδῆς κίνησις). Οὕτω προσκομίζεται εἰς τὰς ρίζας τῆς ἀμπέλου ἐκ τῶν βαθυτέρων ὀριζόντων ὕδωρ συνεχῶς καί σταθερῶς μὲ ρυθμὸν μεγαλύτερον τοῦ ἀποβαλλομένου ὕδατος διά τῆς διαπνοῆς κατὰ τοὺς μῆνας τῆς θερινῆς περιόδου. Ἡ τοιαύτη σταθερὰ καί συνε-

Π Ι Ν Α Κ Σ 2

Βάθος ὀριζόντων	Σύνολον ὕδα- τοδιαλυτῶν	Cl	SO ₃	Na ₂ CO ₃	CaHCO ₃	Ca(HCO ₃) ₂	PH	Προσροφημένα κατιόντα		
								Na	Ca	Mg
0-30	0.260	0.066	—	—	0.03	0.027	7.5	0.019	0.480	0.07
30-50	0.110	0.09	—	—	0.025	0.030	7.4	0.018	0.419	0.06
50-110	0.104	0.018	—	—	0.027	0.022	7.4	0.018	0.375	0.05

χῆς εἴσοδος τοῦ ὕδατος εἰς τὰς ρίζας τῆς ἀμπέλου δημιουργεῖ τὰς ἀπαραιτήτους συνθήκας (διατήρησις σπαργῆς τῶν κυττάρων, κανονικὴ εἴσοδος θρεπτικῶν οὐσιῶν), διά τήν ὀμαλήν διεξαγωγήν τῶν λειτουργιῶν τῆς ἀμπέλου.

Προσδιορίσαντες τήν ὑγρασίαν τοῦ ἐδάφους κατὰ τήν θερινὴν περίοδον ταυτοχρόνως ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐπὶ τμήματος ἔνθα αἱ ἀμπελοι ἔφερον καταφανῆ τὰ φαινόμενα τοῦ μαρασμοῦ καί ἐπὶ τμήματος ὅπου αὐταὶ ἀνεπτύσσοντο κανονικῶς, ἀνευρέθη ὅτι ὡς καταφαίνεται ἐν τῶν κατωτέρω παρατιθεμένων ἀποτελεσμάτων, τὸ τμήμα ἔνθα ἐμαραίνοντο αἱ ἀμπελοι ἐνεῖχε διπλασίαν ποσότητα ὑγρασίας ἀπὸ τὸ τμήμα ἔνθα αὐταὶ ἀνεπτύσσοντο κανονικῶς.

Ἡ τοιαύτη διαπιστωθεῖσα ἀντίθεσις ὀφείλεται εἰς τήν ιδιότητα τῶν ἀλκαλικῶν ἐδαφῶν, εἰς τήν κατηγορίαν τῶν ὁποίων, ὡς προείπομεν, ἀνήκουσι τὰ ἐδάφη ταῦτα, ἐφ' ὧν αἱ ἀμπελοι ἐμαραίνοντο, νὰ συγκρατῶσι μέγαν ποσοστὸν ὕδατος πρὸς ἐνυδάτωσιν καί διόγκωσιν τῶν κολλοειδῶν συστατικῶν. Τὸ ὕδωρ τοῦτο δὲν δύναται νὰ

παραλάβη ἢ ἄμπελος, (εἶναι τὸ λεγόμενον νεκρὸν ὕδωρ), ὅπερ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἀνέρχεται εἰς 12%, ὅσῃν δηλονότι ὑγρασίαν ἀνεύρομεν εἰς τὸ ἔδαφος μὴ ὑπάρχοντος διαθεσίμου ὕδατος διὰ τὰς φυσιολογικὰς ἀνάγκας τῆς ἀμπέλου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπέρχεται ὁ μαρασμὸς τῶν φύλλων τῆς ἀμπέλου. Τοῦναντίον τὰ ἐδάφη ἔνθα ἀναπτύσσεται ὁμαλῶς ἡ ἄμπελος εἶναι κανονικά, ὧν τὰ κολλοειδῆ συστατικά εἶναι κεκορεσμένα ὑπὸ τοῦ διδύναμου στοιχείου Ἀσβεστίου. Τὰ τοιαύτης συνθέσεως κολλοειδῆ ἔχουσι τὴν τάσιν πρὸς θρόμβωσιν καὶ συσσωμάτωσιν αὐτῶν, ἀποβάλλουν δὲ τὸ παρ' αὐτῶν συγκρατούμενον ὕδωρ, ὅπερ οὕτω καθίσταται ἀφομοίωσιμον ὑπὸ τῆς ἀμπέλου.

Ἐντεῦθεν τὸ προσδιορισθὲν ποσὸν ὕδατος 6%, ἐπειδὴ, εἶναι ἐλεύθερον ἐπαρκεῖ εἰς τὸ νὰ διατηρῆται τὸ ἰσοζύγιον μεταξὺ τοῦ παραλαμβανομένου ὕδατος διὰ τῶν ριζῶν καὶ τοῦ ἀποβαλλομένου τοιοῦτου διὰ τῆς διαπνοῆς ὥστε νὰ διατηρῆται ἡ ἄμπελος συνεχῶς ἐν θαλερᾷ καταστάσει.

Π Ι Ν Α Κ Σ 3

Βάθος ὀριζόντων	Ἡμερομηνία δειγματοληψίας	Ἀμπελῶν μὲ ἔκδηλα φαινόμενα μαρασμοῦ. Ποσὸν ὑγρασίας	Ἀμπελῶν μὲ κανονικὴν ἀνάπτυξιν ποσὸν ὑγρασίας
0—30	8ης Σ/βρίου	2.95	3.35
30—85	» »	12.80	6.10
85—130	» »	9.25	6.60

Ἡ ἄρδευσις διὰ τῶν φρεατίνων ὑδάτων τοῦ τμήματος τῆς ἀμπελοφόρου ἐκτάσεως τῆς προσβαλλομένης ὑπὸ τῶν φαινομένων τοῦ μαρασμοῦ καὶ ἡ ἐπιβλαβὴς ἐπίδρασις τούτων ἐπὶ τῶν ἀμπέλων, ὀφείλεται εἰς τὴν μεγάλην περιεκτικότητα τῶν ὑδάτων, τῶν χρησιμοποιηθέντων δι' ἄρδευσεις, εἰς χλωριούχα καὶ θεικὰ ἅλατα τοῦ Νατρίου, ὡς καταφαίνεται ἐκ τοῦ κατωτέρω ὑπ' ἀριθ. 4 πίνακος τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀναλύσεως.

Τὰ ἅλατα τοῦ Νατρίου ἐπιδρῶντα διὰ τῆς μεγάλης μάζης αὐτῶν ἐπὶ τῶν κολλοειδῶν τοῦ ἐδάφους προκαλοῦν τὸν πλήρη κορεσμόν τούτων ὑπὸ τοῦ κατιόντος Νατρίου ἐπιτείνοντα οὕτω ἔτι περισσότερον ἐπὶ τὰ χεῖρω τὰς φυσικὰς καὶ χημικὰς ιδιότητας τῶν ἐσχηματισμένων ἀλκαλικῶν ἐδαφῶν καὶ καθιστῶντα ταῦτα τελείως ἀκατάλληλα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀμπέλου.

Ἀφ' ἑτέρου διὰ τῶν ἄρδευσεων ἐπλουτίσθησαν τὰ ἐδάφη διὰ τῶν ἀλάτων τοῦ Νατρίου, ἅτινα ὡς εὐδιάλυτα διὰ τοῦ ἐδαφικοῦ ὕδατος ὑπεισέρχονται διὰ τῶν ριζῶν εἰς τοὺς χυμοὺς τῆς ἀμπέλου, ἀνατρέποντα τὴν ἀναλογία τῶν συστατικῶν τοῦ κυτ-

Π Ι Ν Α Κ 4

Όνοματεπώνυμον ιδιοκτήτου	Όλικ. βάθος του φρεάτιου	Cl	SO ₃	NaHCO ₃	Ca(HO ₂) ₂	Ca	Mg	Na	Σχέσις Na:Ca
1. Ν. Ποντικάκη	22 μ.	0.294	0.116	0.022	0.422				
2. Άν. Ζαρής	12 μ.	0.154	0.082	0.171	0.401				
3. Νικολαΐδης	10 μ.	0.378	0.106	0.063	0.375	113	37	256	1.0.585
4. Σπ. Άποστολάκης	10 μ.	0.205	0.125	0.097	0.392				
5. Άθαν. Νιρός	11 μ.	0.536	0.119	0.030	0.408	174	79	190	1.1.33
6. Γεώργ. Μαύρος	6 μ.	1.274	0.116	0.047	0.651				
7. Άντ. Γκιζίρης	20 μ.	0.294	0.123	0.198	0.327	40	22	218	1.0.284
8. Μακραντώνης	16 μ.	0.154	ΐχνη	0.327	0.275	50	15	184	1.0.35

Π Ι Ν Α Κ 5

	Χλωριούχα
1. Σταφυλαί άρδευθέντος άμπελώνος	2.06%
2. Σταφυλαί κανονικαί	0.20%

ταρικού πρωτοπλάσματος, ήτις είναι αναγκαία δια την περαιτέρω κανονικήν διεξαγωγήν των λειτουργιών της άμπελου και έν γένει των φυτών. Η σημαντική αύτη διατάραξις των συστατικών των κυττάρων ύποδηλοΰται έν τής γενομένης αναλύσεως των συστατικών του γλεύκου έν τώ όποίω άνεύρομεν ποσότητα χλωριούχων άλάτων δεκαπλάσιαν τής άνευρισκομένης συνήθως είς τάς κανονικάς και ύγιείς σταφυλάς.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

1) Τά φαινόμενα του μαρασμού των άμπελώνων του Ν. Κουκλουτζά όφείλονται είς την έλλειψιν ύδατος.

2) Η έλλειψις του ύδατος προκαλείται από την κακήν φυσικήν και χημικήν σύστασιν των άλκαλικών έδαφών έφ' όν αί άμπελοι ύφίστανται τά φαινόμενα του μαρασμού.

3) Τά χρησιμοποιηθέντα φρεάτινα ύδατα δι' άρδεύσεις των άμπελώνων είναι άκατάλληλα προς τον σκοπόν τουτον λόγω τής μεγάλης περιεκτικότητας αυτών είς τοξικά άλατα του Νατρίου.

RÉSUMÉ

Près de Salonique ont été créés les vignobles de Nouveau Koukloudjà, qui à chaque période estivale présentent continuellement les phénomènes caractéristiques de marasme.

Ces phénomènes apparaissent plus intenses et quelque fois même avec des effets plus destructifs quand ces vignobles sont irrigués avec les eaux souterraines de cette région viticole.

De cette recherche il a été constaté que les phénomènes de marasme sont dûs aux propriétés des sols alcalins (solonez), sur lesquels ont été créés ces vignobles, de rétenir une grande quantité d'eau pour l'hydratation des éléments colloïdaux du sol. Et ce manque d'eau provoque le marasme des vignobles.

L'intensité de ces phénomènes par l'irrigation est due à la grande quantité de sels de sodium contenus dans ces eaux d'irrigation et qui par leur capacité de pénétrations dans le complexe colloïdal du sol, d'une part ont diminué la quantité d'eau assimilable et d'autre part ont influencé d'une manière toxique les parties de la vigne en végétation.

ΓΕΩΛΟΓΙΑ. — Αἱ προσχώσεις τῆς Αὐλίδος, ὑπὸ Παναγιώτου Σ. Ψαριανοῦ.

Ἀνεκοινώθη ὑπὸ κ. Μ. Μητσοπούλου.

Κατὰ τὸν Αὐγουστον τοῦ ἔτους 1941 κατόπιν ἐντολῆς τοῦ καθηγητοῦ τῆς Γεωλογίας καὶ Παλαιοντολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Μ. Κ. Μητσοπούλου, μετέβην εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Αὐλίδος, ἵνα μελετήσω γεωλογικῶς αὐτήν. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε λάβει χώραν ἡ κατάκτησις τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Γερμανῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθην νὰ περιορισθῶ μόνον εἰς τὰς προσχώσεις τῆς περιοχῆς. Ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἡλικίας τῶν ἀποθέσεων τούτων, στηρίζεται εἰς τὸ ἀφθονον ὕλικόν ζωϊκῶν λειψάνων, τὸ ὁποῖον συνέλεξα ἐκ τοῦ βάθους φρεάτων νεωστὶ ἀνοιχθέντων εἰς τὴν περιοχὴν τῶν προσχώσεων.

Ὁ χρόνος ὅμως τὸν ὁποῖον διέθεσα κατὰ τὸ 1941 ἦτο μικρὸς, διὰ τοῦτο μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, μετέβην ἐκ νέου τὸν Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1945 εἰς τὴν ἰδίαν περιοχὴν, ὅπου προέβην εἰς νέας παρατηρήσεις καὶ συλλογὴν νέου ὕλικου. Τὸ ὕλικόν τοῦτο εἶναι κατατεθειμένον εἰς τὸ Γεωλογικὸν καὶ Παλαιοντολογικὸν Μουσεῖον τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, δαπάναις τοῦ ὁποῖου ἐγένετο καὶ ἡ παροῦσα ἐργασία.

Αἱ προσχώσεις τῆς Αὐλίδος ὀρίζονται πρὸς Β. καὶ Α. ὑπὸ τοῦ Εὐβοικοῦ κόλπου, πρὸς Δ. ὑπὸ κρητιδικῶν ἀσβεστολίθων καὶ νεογενῶν λόφων, πρὸς Ν. δὲ ὑπὸ νεογενῶν λόφων. Ἐπὶ τῶν προσχώσεων τούτων αἵτινες εἶναι σημαντικῆς ἐκτάσεως εὕρισκονται σήμερον τὰ χωρία Αὐλῖς, Γεραλί καὶ Παραλία, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον εἶναι ἡ Αὐλῖς μὲ 1500 περίπου κατοίκους. Οἱ κάτοικοι καὶ τῶν τριῶν χωρίων ἀσχολοῦνται μὲ τὴν γεωργίαν καὶ ἀμπελοργίαν, ἐπιπροσθέτως δὲ μέρος τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Παραλία ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὴν ἀλιείαν. Ὀλόκληρον τὸ τμήμα τῶν προσχώσεων